

§ 137.

Udebliver uden oplyst lovligt Forfald et Vidne, hvis Indkaldelse kjennes at være lovlig iværksat, og hvis Udeblivelse ikke er hjemlet ved Loven, eller bortfjerner et Vidne sig før Tiden uden Tilladelse eller oplyst lovligt Forfald, affiger Retten Kjendelse, ved hvilken der idømmes Vidnet en Bøde fra 20 til 200 Kr. eller, hvis Vidnet var indkaldt til Hovedforhandling for Rævninger, indtil 400 Kr., samt Erstatning for de Udgifter, som maatte være foraarlagede ved Udeblivelsen. Denne Kjendelse foranstalter Rettens Formand forkyndt for Vidnet.

Kjennes det, at Sagens Udsættelse derved kan undgaaes, kan Retten tillige strax udstede Ordre til det udeblevne Vidnes Afhentelse med Magt.

Udsættes Sagen, kan Retten

a) i Kjendelsen paalægge Vidnet at indfinde sig til det berammede nye Møde under samme Ansvar som for Udeblivelse efter Indkaldelse,

b) eller beslutte, at Vidnet ved Politiets Foranstaltning skal tages i Forvaring, indtil dets Fremstillelse for Retten til Afgivelse af Vidnesbyrd har fundet Sted; dog har Vidnet Afgang til Bøsladelse mod saadan Sikkerhed, som Retten finder tilstrækkelig, og fremdeles bliver den i § 145 2det Stykke fastsatte Tidsgrænse at iagttage.

At Retten har fulgt den under Litra a angivne Fremgangsmaade, udelukker den ikke fra, om det findes fornødent, at beslutte Anvendelse af den under Litra b nævnte Forholdsregel.

§ 138.

Er der i Medfør af § 137 idømt et udeblevet Vidne Straf og Erstatning, har Vidnet, naar det fremstilles eller møder for Retten til Vidnesbyrds Afgivelse, eller, hvis det ikke paany er indkaldt, i 8 Dage fra Kjendelsens Forkyndelse, Afgang til at fremkomme med Oplysninger om, at behørig Indkaldelse ei har fundet Sted, eller at det har havt lovligt Forfald. Findes disse Oplysninger fyldestgjørende, og det tillige, hvis Forfald anføres, findes, at det ikke har været Vidnet muligt at anmeldte og bevistliggjøre dette betimeligt, ophæver Retten sin Kjendelse. Findes det, at Vidnet vel har havt lovligt Forfald, men at Mangelen af betimelig Anmeldelse eller Bevistliggjørelse maa tilregnes det, kan Retten nedsætte den idømte Straf eller efter Omstændighederne lade den bortfalde.

§ 139.

Vidneforklaringer, som afgives under Hovedforhandlingen, skulle beediges, medmindre Vidnet hører til de Personer, hvis Edsfæstelse i Medfør af § 140 ikke maa finde Sted, eller der mangler en for det Trossamfund, hvortil Vidnet hører, anvendelig Edsformular. En høitidelig Forsikring i Eds Sted og med samme Virkning, som denne, kan kun finde Sted, hvor særlig Lov hjemler det for visse Trossamfund.

Vidneforklaringer, som afgives udenfor Hovedforhandlingen, blive i Reglen ikke at beedige. Dog finder med de ovenfor angivne Undtagelser Edsfæstelse Sted, naar Vidneforklaringen afgives for at kunne benyttes ved Oplæsning under Hovedforhandlingen, af et Vidne, der ikke skal indkaldes til, eller som paa Grund af Sygdom, forestaaende Bortreise eller lignende Forhindring befrygtes ikke at kunne møde under denne. Saavidt mulig blive i saadant Fald to Retsvidner at tilkalde, naar en Rets skriver ikke er tilstede. Møder et saaledes edsfæstet Vidne senere under Hovedforhandlingen, kan det paany edsfæstes.

§ 140.

Som Vidner maa ikke edsfæstes:

- 1) Børn under femten Aar;
- 2) Personer, som lide af væsentlig Forstands- eller Gufommelsesvækkelse;